

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.180 van 30 maart 2018
in de zaak A. 219.674/XIV-37.117**

In zake : Roel DOM
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Catherine Bibaer
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Britselei 47-49/5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de STAD ANTWERPEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Inge Derde en Karel De Schoenmaeker
 kantoor houdend te 1930 Zaventem
 Luchthaven Nationaal 1J
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 juli 2016, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 10 juni 2016 van de burgemeester van de stad Antwerpen waarbij aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 237.002 van 11 januari 2017 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ingewilligd.

De verwerende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 januari 2018.

Staatsraad Patricia De Somere heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die verschijnt in persoon, advocaat Catherine Bibaer, die verzoeker bijstaat, en advocaten Inge Derde en Karl De Schoenmaeker, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn uiteengezet in het arrest nr. 237.002 van 11 januari 2017. Er wordt naar verwezen.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste onderdeel van het derde middel

Uiteenzetting van het middel

4. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel.

In het eerste onderdeel zet verzoeker uiteen dat hij steeds heeft voorgehouden dat het tuchtonderzoek niet objectief werd gevoerd omdat de tuchtprocedure, naast een summiere bevraging van de procureur des Konings en de arbeidsauditeur, uitsluitend is gebaseerd op het verslag van het uitgebreide Directiecomité (hierna: Dircom+) van 12 maart 2015. Verzoeker zet uiteen dat die vergadering werd voorgezeten door M., de korpschef, tegen wie verzoeker een klacht met burgerlijkepartijstelling heeft neergelegd en die op zijn beurt een klacht met burgerlijkepartijstelling heeft neergelegd tegen verzoeker. Hij stelt dat de korpschef het onderzoek heeft gevoerd, door zijn bevraging van het Dircom+, terwijl zijn betrokkenheid door de wederzijdse klachten, noodzakelijkerwijze leidt tot de vaststelling dat dit een ernstige reden is om het onderzoek niet aan de hiërarchische overheid toe te vertrouwen. Uit de eenvoudige lezing van het verslag van het Dircom+ blijkt dat de korpschef wel degelijk is tussengekomen en het onderzoek heeft gevoerd: het betreft de bevraging van zijn naaste medewerkers en tevens ondergeschikten betreffende de mogelijkheden van verzoeker binnen de organisatie. Het onderzoek is dus niet door de tuchtoverheid doch wel door de hiërarchische overheid gevoerd wat niet kan worden aanvaard. Dit geldt des te meer gezien het tuchtdossier voornamelijk (zij het niet *quasi*-volledig) is gebaseerd op de verslaggeving van het Dircom+ en wat de vaststelling van de vermeende vertrouwensbreuk betreft, volledig. De verslaggeving van het Dircom+ werkt aldus door in de bestreden beslissing zodat komt vast te staan dat die is aangetast door partijdigheid. De Tuchtraad besloot in zijn advies inzake het verslag van de Dircom+ tot een gebrek in de bewijsvoering en een schending van het

onpartijdigheidsbeginsel, alsook dat de regelmatigheid van de bestreden beslissing wordt aangetast in zoverre die wordt gesteund, inhoudelijk en wat de zwaarte van de tuchtstraf betreft, op dat verslag van het Dircom+. Verzoeker wijst erop dat een schijn van partijdigheid volstaat en dat de verwerende partij niets inbrengt tegen de beoordeling van de Tuchtraad ter zake. Voorts wijst verzoeker naar hetgeen hij in de memorie voor de Tuchtraad heeft voorgehouden, met name dat het verslag van het Dircom+ determinerend is om tot de tuchtsanctie te komen. Verzoeker stelt dat hij vooreerst precieze feiten aanvoert die een redelijke twijfel kunnen doen ontstaan omtrent de partijdigheid van een of meer leden van het Dircom+: onder meer de wederzijdse klachten tussen verzoeker en de korpschef. Daarnaast betoogt verzoeker dat de partijdigheid van de korpschef het hele Dircom+ heeft kunnen beïnvloeden omdat die de hiërarchische meerdere is van de leden van het Dircom+ en die leden in kennis zijn van de klacht van verzoeker tegen de korpschef. Het bestaan van de klacht werd immers vermeld in de persartikels, zodat de leden van het Dircom+ hiervan met zekerheid kennis hebben. Voorts zet verzoeker uiteen dat het standpunt van de verwerende partij dat het verslag van het Dircom+ geen beslissing is, niet relevant is, hierbij verwijzend naar het standpunt ter zake van de Tuchtraad. Volgens verzoeker staat het vast dat de gronden tot ontslag enkel blijken uit het verslag van het Dircom+, hetgeen een gebrek is in de bewijsvoering die de regelmatigheid van de bestreden beslissing aantast, dit wegens de schending van het onpartijdigheidsbeginsel. Verzoeker benadrukt voorts dat de korpschef een rechtstreeks en persoonlijk belang heeft bij verzoekers verwijdering uit het korps gezien de wederzijdse klachten. Hij wijst ter zake naar de inhoud van het schrijven van de procureur des Konings van 26 februari 2015 waaruit blijkt dat de korpschef meent dat verzoeker een lastercampagne tegen hem voert die tot doel heeft hem zo veel mogelijk in zijn privé- en professioneel leven schade toe te brengen, minstens zijn ambt te destabiliseren. Verzoeker besluit dat de partijdigheid van de korpschef duidelijk en onbetwistbaar is, evenals zijn persoonlijk en rechtstreeks belang. De korpschef had niet mogen deelnemen aan de vergadering van het Dircom+ waar dat werd bevraagd over de mogelijkheden van verzoeker binnen het korps. Door dit wel te doen en door de bestreden beslissing te laten steunen op dat verslag, wordt het onpartijdigheidsbeginsel geschonden.

In de memorie van wederantwoord repliceert verzoeker, wat het eerste onderdeel betreft, op de stelling van de verwerende partij als zou het onpartijdigheidsbeginsel te dezen geen toepassing vinden omdat het Dircom+ geen orgaan van actief bestuur is, en geen beslissende noch een adviserende stem heeft in de tuchtprocedure, dat uit de bestreden beslissing (punt 5.2.) nochtans blijkt dat het Dircom+ in het kader van de tuchtprocedure werd bevraagd. De stelling van de verwerende partij in de memorie van antwoord dat de bevraging van het Dircom+ niet zou geschied zijn in het kader van de tuchtprocedure is weinig ernstig. Ten overvloede doet verzoeker gelden dat de Tuchtraad heeft geoordeeld dat de bevraging van het Dircom+ weliswaar geschiedde in het kader van het vooronderzoek maar onregelmatigheden ervan kunnen doorwerken in de eindbeslissing. Ondergeschikt stelt verzoeker dat de korpschef zich in de vergadering van het Dircom+ had moeten laten vervangen, of minstens afwezig diende te zijn. Voorts stelt verzoeker dat niet het Dircom+ maar het HR-comité had moeten worden bevraagd omtrent de mogelijkheden om hem tewerk te stellen. Verzoeker repliceert op de stelling van de verwerende partij als zou de bevraging van het Dircom+ op objectieve wijze gebeurd zijn, dat de schijn van partijdigheid volstaat. Verder, dat verzoeker zich voorafgaand aan de bevraging door M. niet onmogelijk had gemaakt en het enige stuk waaruit blijkt dat hij dit wel zou hebben gedaan, het verslag van het Dircom+ is. Op de stelling dat het verslag van het Dircom+ niet de aanleiding was voor het opstarten van de tuchtprocedure hetgeen zou maken dat de beoordeling van de Tuchtraad foutief is, betoogt verzoeker dat dit niet relevant is. Wel relevant is, naar verzoekers standpunt, dat de tuchtbeslissing mede werd gebaseerd op dit verslag en de ingeroepen vertrouwensbreuk enkel en alleen werd vastgesteld op basis van dit verslag. Er is immers geen enkel ander stuk waaruit blijkt dat de aanwezigheid van verzoeker onverenigbaar is met het volledige korps, en niet met één welbepaalde dienst. Als grond voor ontslag geeft de verwerende partij het onherroepelijk geschonden vertrouwen op, waardoor verdere samenwerking onmogelijk is geworden. De verwerende partij verduidelijkt niet, volgens verzoeker, op basis waarvan zij tot de vertrouwensbreuk komt, die enkel en alleen blijkt uit het verslag van het Dircom+, en zij verduidelijkt al evenmin dat zij ook zonder dit verslag nog tot ontslag had kunnen overgaan.

In zijn laatste memorie betoogt verzoeker nog, wat het eerste onderdeel betreft, dat er niet minder dan tien functies van commissaris vacant waren binnen de lokale politie Antwerpen, reden waarom hij bij de kortgedingrechter de uitvoering van het arrest van de Raad van State van 11 januari 2017 heeft nagestreefd en, in hoger beroep, zoals blijkt ter terechtzitting, heeft bekomen. De uitvoering van het arrest van de Raad van State werd immers verhinderd op basis van een nieuwe bevraging van de leden van het Dircom+ op 17 januari 2017, doch deze nieuwe bevraging is niet relevant om de partijdigheid van het Dircom+ van 12 maart 2015 te beoordelen. Voorts repliceert verzoeker nog dat de verwerende partij nog steeds nalaat aan te duiden op basis van welke objectieve gegevens zij dan wel tot de vaststelling kon komen dat verzoeker “onmogelijk was om mee samen te werken”, vaststelling die ingaat tegen de positieve evaluatieverslagen van verzoeker.

Beoordeling

5. Het onpartijdigheidsbeginsel, voor zover van toepassing op organen van het actief bestuur, waarborgt zowel de persoonlijke onpartijdigheid van de personeelsleden en de leden van bestuurlijke organen die mede een beslissing nemen, als de structurele onpartijdigheid van die personeelsleden en bestuurlijke organen op het vlak van de organisatie van deze organen, het verloop van de procedure en het tot stand komen van hun beslissingen.

6. Verzoeker voert in het eerste onderdeel van het derde middel niet de persoonlijke subjectieve onpartijdigheid van de hogere tuchtoverheid aan, maar wel dat het tuchtonderzoek niet objectief werd gevoerd omdat het *quasi*-volledig -en wat de vermeende vertrouwensbreuk betreft volledig- is gebaseerd op het verslag van het Dircom+ van 12 maart 2015, dat volgens zijn standpunt partijdig is gelet op de betrokkenheid van M., de korpschef. In die zin voert verzoeker in essentie een gebrek in de bewijsvoering aan doordat het verslag van het Dircom+ is aangetast door (een schijn van) partijdigheid en die onregelmatigheid wel degelijk doorwerkt naar de bestreden beslissing, gezien die

inhoudelijk en wat de zwaarte van de straf betref steunt op het verslag van het Dircom+. In dit kader stelt verzoeker ook nog dat het “onderzoek” werd gevoerd door de hiërarchische overheid in plaats van door de tuchtoverheid.

7. Het verslag van het Dircom+ van 12 maart 2015 is in de bestreden beslissing (zie punt 1. “Wetgevend kader en stukken van het tuchtdossier”) niet opgesomd als één van de stukken die deel uitmaken van het tuchtdossier waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Wat de datum van kennisgeving van de feiten betreft, wordt onder punt 3 van de bestreden beslissing vermeld:

“Een deel van de feiten bedoeld in punt 2 werden mij op 5 maart 2015 ter kennis gebracht met de brief van advocaat-generaal [M. T.] van 3 maart 2015.

Op basis van deze informatie was ik op dat ogenblik geenszins op de hoogte van de volledige omvang van de feiten, bezat ik als tuchtoverheid onvoldoende concrete informatie betreffende de juiste toedracht en omstandigheden, om met kennis van zaken te beslissen om al dan niet een tuchtprocedure lastens u op te starten.

Om deze reden ben ik ten gronde uw positie binnen het politiekorps gaan bekijken en heb ik de verschillende procedures waarbij onder meer de stad Antwerpen bij is betrokken geanalyseerd en de nodige stukken opgevraagd bij de procureur des Konings en de arbeidsauditeur.

Op 3 juni 2015 ontving ik een voor eensluidend verklaard afschrift van de strafdossiers met notitienummer I/1850/13 en I/2481/14 van substituu-arbeidsauditeur [K. V. K.]. Op 5 juni 2015 ontving ik een voor eensluidend verklaard afschrift van het strafdossier met notitienummer AN.21.99.121/15 van procureur des Konings [B. T.].

5 juni 2015 is de datum die in aanmerking moet worden genomen voor het bepalen van de verjaringstermijn van de kennisgeving van het inleidend verslag.”

Wat het vaststellen van de feiten betreft, wordt onder punt 6. “Vaststaan, kwalificatie en toerekening van de feiten” het volgende gesteld:

“A. U heeft tot op heden drieëntwintig (23) procedures tegen Lokale Politie Antwerpen/Stad Antwerpen/leden van het politiekorps/ de burgemeester ingesteld: [...];

Daarnaast heb ik, sedert het opmaken van het inleidend verslag op 17 juli 2015 vastgesteld dat u op hetzelfde elan doorgaat, en nog steeds procedures tegen Lokale Politie Antwerpen/Stad Antwerpen/leden van het politiekorps/de burgemeester en zelfs tegen de procureur des Konings en de arbeidsauditeur instelt [...];

Sinds mijn Intentie dd. 10 mei 2015 heeft u uw houding niet gewijzigd: [...]

Tot op heden werd slechts in één procedure ook daadwerkelijk uw vordering toegekend (arrest dd. 4 november 2014), [...].

In casu ging het dus enkel om het niet naleven van een vormvereiste.

B. [...]

Wat evenwel in deze onaanvaardbaar is, is dat, [...] u dan maar overschakelt naar een volkomen ander soort van procedures, met name (straf)klachten bij het Vast Comité P, bij het parket en bij het arbeidsauditoraat.

Deze zijn des te onaanvaardbaarder gelet op hun oneigenlijk gebruik omdat zij enkel ingesteld werden omdat u nergens anders gehoor kreeg terwijl u zeer goed weet dat deze strafklachten een substantieel verschil in perceptie bij derden teweegbrengen in vergelijking met een administratieve/burgerlijke procedure.

[...]

Een aantal van deze strafklachten werd bovendien op ‘een bijzonder tijdstip’ neergelegd met een bijzondere intentie tot schade van zowel het politiekorps als zijn leden. [...]

C. Het is daarenboven ieders EIGEN grondrecht om zijn rechten in een procedure af te dwingen. Dit is niet bij uitbreiding van toepassing op procedures om andermans rechten af te dwingen.

[...]

D. De inhoud van uw strafklachten verdient trouwens verdere aandacht.

Het is immers opvallend dat ondanks het feit dat er in totaal 6 strafonderzoeken werden geïnitieerd sinds 10 juli 2013, er nog geen enkele verwijzing naar de correctionele rechtbank gebeurde, wel integendeel.

[...]

E. Tot slot verdient ook de manier waarop u selectief omgaat met feiten de nodige aandacht.

[...]

BESLUIT

[...]

Ik meen dat de niet aflatende stroom van procedures, zowel voor administratieve rechtscolleges als bij het openbaar ministerie en het Vast Comité P, en het steeds blijven zoeken naar daarbijhorende persaandacht, de volgende tuchtvergrijpen uitmaken:

U hebt uw ambtsplichten miskend en de waardigheid van het ambt geschonden door 16 verschillende procedures op te starten tegen de stad Antwerpen, Lokale Politie Antwerpen en leden van het politiekorps. Dit is niet langer de gewone uitoefening van een grondrecht, namelijk uw recht om in rechte op te treden, maar een misbruik van dat recht dat niet kan worden getolereerd.

De diverse procedures die u instelde zijn onevenredig, onredelijk en overbodig.

Een politieambtenaar dient volstrekt integer te zijn en u hebt zich allerminst gedragen zoals het een politieambtenaar past. Een politieambtenaar dient erop toe te zien dat de wetten worden nageleefd en dient de burgers te beschermen. U hebt zich allerminst voorbeeldig gedragen en u hebt zelf de wetten en reglementen gebruikt maar vooral misbruikt en hiertoe schade toegebracht aan de stad Antwerpen, het politiekorps van Antwerpen en diverse leden van het politiekorps van Antwerpen. Eén van de belangrijkste opdrachten van een politieambtenaar is het doen respecteren van de wet. Het zelf respecteren van de wet is dan ook essentieel.

U kwam alzo tekort aan:

- Artikel 3 van de deontologische code [...]

- Artikel 132 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus [...]

- Artikel 28 van de deontologische code [...]

- Artikel 41 van de deontologische code [...].”

Onder punt 10. “Beslissing” luidt de formele motivering:

“Gelet uit het dossier blijkt dat het *in casu* om zeer ernstige feiten gaat, die getuigen van ernstige normvervalsing. U hebt immers misbruik gemaakt van uw grondrecht om in rechte op te treden om de stad Antwerpen, het politiekorps van de stad Antwerpen en zijn leden in diskrediet te brengen.

Gelet op het feit dat de integriteit en de waardigheid van het ambt op zeer ernstige wijze zijn geschonden.

Gelet dat het u verder laten functioneren de geloofwaardigheid en het imago van de politiedienst ernstig zouden schaden.

De geloofwaardigheid van de politie bij de burgers wordt ernstig aangetast wanneer zij weet hebben van het feit dat een politieambtenaar geen mogelijkheid onverlet laat om een procedure tegen de overheid op te starten en om daar de nodige ruchtbaarheid aan te geven in de media.

Gelet op het feit dat een politieambtenaar een voorbeeldfunctie heeft en zich uiteraard dient te onthouden van het plegen van dergelijk laakbare feiten. Deze voorbeeldfunctie telt nog meer voor u daar u een verantwoordelijke functie binnen het korps heeft en zelfs tot commissaris van politie werd benoemd. Deze voorbeeldfunctie houdt ook in dat u respect heeft voor beslissingen van rechtbanken en administratieve rechtscollages.

Gelet de feiten dermate ernstig zijn dat het vertrouwen onherroepelijk geschonden is en dat iedere verdere samenwerking onmogelijk is geworden.

Gelet men bijgevolg van het andere politiepersoneel niet kan eisen dat zij met u nog samenwerken.

Gelet op het feit dat u niet meer op een behoorlijke wijze kan ingeschakeld worden in het politiekorps en dat derhalve de zorgvuldigheidsplicht mij verplicht hier in te grijpen.”

8. Verzoeker bekritiseert in ruime mate de subjectieve partijdigheid van de korpschef en van (het verslag van) het Dircom+ van 12 maart 2015, maar stelt, zoals gezegd, geenszins de partijdigheid van de hogere tuchtverheid zelf in vraag, die over een eigen beoordelingsbevoegdheid beschikt met betrekking tot het bestaan van de feiten en het bestraffen van verzoeker. Uit de formele motivering, zoals hoger aangehaald, blijkt dat het verslag van het Dircom+ niet aan de basis ligt van het tuchtonderzoek, maar wel, onder meer, de brief van advocaat-generaal T. van het hof van beroep te Antwerpen van 3 maart 2015. Voorts blijkt dat de hogere tuchtverheid een eigen onderzoek heeft gevoerd, zich een eigen mening over de zaak heeft gevormd, en op basis van die eigen feitengaring en oordeelsvorming tot het besluit is gekomen dat “de feiten dermate ernstig zijn dat het vertrouwen onherroepelijk is geschonden en dat iedere verdere samenwerking onmogelijk is geworden”.

Het verslag van het Dircom+ van 12 maart 2015 wordt weliswaar vermeld in punt 2. “Uiteenzetting van de feiten, omstandigheden en gevolgen zoals opgenomen in het inleidend verslag”, onder punten 2.2., 2.3. en 2.4., doch in hoofdzaak in het kader van de op 2 april 2015 opgelegde ordemaatregel van voorlopige schorsing met inhouding van de bruto wedde met 25%.

Onder het punt 8. “Intentie tot afwijking dd. 10 mei 2016 (hierna de Intentie)” wordt in de bestreden beslissing op uitdrukkelijke en uitvoerige wijze aangegeven waarom naar het oordeel van de verwerende partij er geen gebrek is in de bewijsvoering, noch gebrek aan onpartijdigheid. In het bijzonder wordt gesteld dat er geen gebrek is in de bewijsvoering “aangezien het verslag van het Dircom+ slechts één element is, dat bovendien niet de aanleiding vormt voor deze tuchtprocedure, maar slechts een bijkomend element waarmee ik rekening hou”, noch dat de regelmatigheid van een eventuele tuchtbeslissing wordt aangetast door enig gebrek aan onpartijdigheid “aangezien er in mijn hoofde, als beslissend tuchtorgaan, geen sprake is van enig [...] [gebrek aan] onpartijdigheid.”

Verzoeker maakt bijgevolg geenszins aannemelijk dat het verslag van het Dircom+ aan de basis ligt -laat staan (*quasi*-)volledig- van de bestreden beslissing tot ontslag van ambtswege, ook niet wat de vermeende vertrouwensbreuk betreft. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de eventuele onregelmatigheid inzake het onpartijdigheidsbeginsel die zou kleven aan dit verslag doorwerkt naar de bestreden beslissing en de wettigheid ervan kan aantasten.

9. Verzoekers kritiek dat de weerleggingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing wat betreft de al dan niet bijkomstige waarde van het verslag van het Dircom+, de partijdigheid van de bevraging van het Dircom+, en het doorwerken van de onregelmatigheden in het kader van het vooronderzoek op de eindbeslissing, geen gemotiveerde afwijkingen zijn van het advies van de Tuchtraad, faalt eveneens, gelet op de overwegingen in voornoemd punt 8.

“Intentie tot afwijking dd. 10 mei 2016 (hierna: de Intentie)” in de bestreden beslissing.

10. In zoverre verzoeker eerst in de memorie van wederantwoord aanvoert dat niet het Dircom+ maar het HR-comité had moeten worden bevraagd omtrent de mogelijkheden om hem tewerk te stellen, toont hij niet aan dat hij dit argument niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan het middel. Het kan derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

11. Het derde middel, eerste onderdeel, is ongegrond.

V. Aanvullend onderzoek

12. Het auditoraat heeft zijn onderzoek over de zaak beperkt tot het onderzoek van het eerste onderdeel van het derde middel, waarvan blijkt dat het niet leidt tot een definitieve oplossing van het geschil. Er is dan ook reden om het auditoraat te gelasten met een aanvullend verslag over de zaak.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. De Raad van State gelast het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat met het aanvullend onderzoek.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig maart tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques